Hans Kuyper & Eva Ehrlich

Het geheim van de ponydief

Tekeningen ivan en ilia

LEOPOLD | AMSTERDAM

AVI E5 / M6

Eerste druk 2013
© 2013 tekst: Hans Kuyper
Omslagillustratie: Saskia Halfmouw
Illustraties binnenwerk: ivan en ilia
Vormgeving omslag, logo en schutbladen: Rob Galema
Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl
ISBN 978 90 258 6274 9 / NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Ruiters en ridders

'Niet pianospelen, Sonja!' roept Puck. 'Je duimen omhoog. En trek die teugels eens wat strakker aan. Of zal ik er de was aan ophangen?'

Sonja giechelt. Ze drukt haar kuiten in de flanken van Balou. De pony reageert niet meteen, hij blijft rustig doorstappen. Sonja buigt zich voorover en brengt haar mond dicht bij zijn oor.

'Kom op, Balou,' fluistert ze. 'In draf. Toe dan…'

'Wat is dát nou weer?' roept Puck. 'Je bent toch geen banaan? Huppekee, hoofd naar de hemel en tieten vooruit. En dat geldt voor jullie allemaal!'

'Dat wordt lastig,' zegt Johan, de enige jongen in de groep. 'Tieten vooruit! Die heb ik helemaal niet.'

'Dan doe je maar alsóf je ze hebt,' zegt Puck streng.

Nu lacht Sonja hardop. De hele groep lacht. Dat is altijd zo als Puck lesgeeft. Ze is ook zó grappig…

Maar ondertussen wil Balou nog steeds niet in draf gaan. Sonja weet dat ze hem nu zou moeten schoppen. Manegepony's moet je nu eenmaal wat harder aansporen, die hebben al zo veel te verduren gehad…

Met een eigen pony zou het anders zijn. Die zou meteen reageren, op de allerlichtste beweging al. Op een eigen pony zou Sonja veel beter kunnen rijden, dat weet ze zeker.

Een eigen pony... Mama heeft gezegd dat Sonja daar voorlopig maar niet al te veel op moet hopen. Te duur natuurlijk. En dus rijdt ze nu op Balou, die heel erg lief is, de liefste zelfs, maar die het vertikt om in draf te gaan. En Sonja houdt niet van schoppen. Dat vindt ze zielig.

'Oké, dames,' zegt Puck. 'Het is tijd. Stap nog maar even uit.'

'En heer,' moppert Johan.

'En heer,' herhaalt Puck. 'Excuses. Ik zie je steeds over het hoofd, Johanneke. Misschien moet je een beetje gaan groeien. Eet je wel genoeg groente en fruit?'

Johan wordt rood en mompelt iets onverstaanbaars.

Het was ook niet zo'n aardig grapje van Puck. Want Johan is best dapper, vindt Sonja, zo in zijn eentje tussen al die meiden. Omdat hij wat ouder is, steekt hij een kop boven iedereen uit. En dan rijdt hij vandaag ook nog eens op Bianca, die last heeft van haar darmen en bij elke stap een harde wind laat. 'Heel goed voor het milieu,' had Puck gezegd. 'Je rijdt op gas.'

Het begint te spetteren, de regendruppels maken belletjes in de grote plassen van de buitenbak. Puck opent de slagboom en in een nette rij keert de groep terug naar de stallen, langs de boxen met de grote paarden en het kraaltje met de shetlanders. Daar heeft Sonja ook nog op gereden, toen ze net begon. Nu zou dat niet meer kunnen – haar benen zijn te lang geworden.

'Afstijgen,' zegt Puck. 'Nee, ho, wat doe jij nou? Aan de linkerkant natuurlijk. Sjongejonge, hoelang zit je al op les?'

'Waarom is dat eigenlijk?' vraagt Sonja.

'Wat?'

'Dat we altijd alles links moeten doen?'

Puck haalt haar schouders op.

'Gewoon,' zegt ze.

'Vanwege het zwaard,' zegt Johan.

'Welk zwaard?' vraagt Puck. 'Heb jij een zwaard dan?'

'Nee, maar vroeger wel. In de middeleeuwen. Dat zwaard hing altijd links, dus dan kon je nooit aan de rechterkant op een paard klimmen. Dan zat je zwaard in de weg.'

'Maar linkshandige ridders hadden hun zwaard rechts hangen,' zegt Sonja.

‘Er waren geen linkshandigen in de middeleeuwen.’

‘Hoe kan dat nou!’

Dat weet Johan ook niet.

‘Het is gewoon zo,’ zegt hij.

‘En hoe weet jij dat allemaal?’ vraagt Puck.

‘Ik weet graag dingen.’

‘En ik éét graag dingen,’ roept Puck vrolijk. ‘Afborstelen, hoeven uitkrabben en dan krijgen jullie van mij allemaal een gevulde koek. Om te vieren dat morgen de vakantie begint!’

Sonja steekt de stijgbeugels op, maakt de singel los en tilt het zadel van Balous rug. Ze hangt het op de steun naast de deur van de box. Naast haar is Johan ook druk in de weer. Als hij begint te borstelen, laat Bianca maar weer eens een wind.

‘Weet jij veel van ridders?’ vraagt Sonja.

Johan knikt.

‘Ik wil er later eentje worden,’ zegt hij.

‘Dat kan toch niet!’ zegt Sonja. Ze lacht. ‘Er bestaan helemaal geen ridders meer!’

‘Natuurlijk wel! Ik heb ze vorig weekend nog gezien, bij een kasteel. Daar speelden ze een echt toernooi na, met lansen en alles. En in films doen ze soms ook mee!’

Sonja denkt na. Ja, als je het zo bekijkt, bestaan er dus nog wel ridders. Maar zou het een echt beroep zijn? Zou je er geld mee kunnen verdienen?

‘Wat wil jij dan worden?’ vraagt Johan.

‘Dressuurruiter,’ zegt Sonja.

‘Dat is hetzelfde. Ruiter of ridder, hetzelfde woord.’

Is dat zo? denkt Sonja. Het zal wel. Het heeft allebei iets

met ‘rijden’ te maken, natuurlijk. Wel gezellig, een ruiter en een ridder samen.

Ze kijkt nog eens naar Johan. Hij is klaar met Bianca en leidt haar nu de box in. Balou sjokt uit zichzelf naar binnen. Sonja sluit het deurtje en tilt het zadel van de steun.

‘Kom op,’ zegt ze. ‘Anders heeft Puck alle gevulde koeken zélf al opgegeten.’

